

nesker gør. Der er altid nogle mennesker, der går ud af folkeskolen på et meget tidligt tidspunkt, og som skal have en mulighed for at komme tilbage til den, og det vil der være, næsten uanset hvor godt et system vi laver. Uanset hvor god en handelsskole og uanset hvor godt et gymnasium hr. Frank Dahlgaard får lavet herinde i Tinget, vil det være sådan, at der vil være nogle, der går andre veje, og det skal der også være plads til.

Ud over den million, som flere andre har nævnt, vil det fremover stadig væk være sådan, hvis man vil opbygge et system, hvor man giver alle mulighed for at gå forskellige veje og for på et senere tidspunkt i livet at tage en uddannelse og ikke være lukket ude fra det, fordi hr. Frank Dahlgaard synes, de ikke har fulgt systemet korrekt på det tidspunkt, hvor han synes de skulle gøre det.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Til hr. Jan Kjøpke Christensen, der spørger, hvorfor vi skal have to systemer, vil jeg sige, at det kan der jo være mange forklaringer på, bl.a. den, at det er der tradition for. Så kan man spørge: Hvad kan vi bruge det til? Og dertil vil jeg sige, at som tingene er ude i det pulveriserende liv i dag, er det jo sådan, at vi kan se, at disse to systemer samarbejder på flere og flere områder.

Tidligere har der ikke været tradition for et samarbejde. Men vi har strammet lovgivningen op og via lovgivningen givet nogle muligheder, og vi har sendt nogle politiske signaler om, at vi kræver og forventer, at disse to systemer samarbejder. Og jeg vil ikke afvise, at vi ad åre, når vi har fået disse to systemer til at vænne sig til tanken om et betydelig mere integreret samarbejde, måske står med én lov på dette område.

I den forbindelse skal vi huske på, at vi altså har to partsstyrede systemer, og at det er meget vigtigt, at parterne også vænner sig til tankegangen om et samarbejde på dette område.

Så spørger hr. Jan Kjøpke Christensen: Hvad koster det? Jeg vil hellere stille spørgsmålet: Hvad koster det at lade være? Det er klart, at vi ikke skal strø om os med penge, at vi skal bruge de penge, vi har til rådighed, med omtanke, men hvad koster det at lade være? Jeg tror, den største dumhed, dette Ting kan begå, ville være at sige: Nu sparer vi på skattekroneerne og først og fremmest på uddannelsesområdet.

I øvrigt er det jo sådan, at hvis vi kommer i den situation et eller andet sted ovre i det jyske,

at en arbejdsgiver pludselig siger, at han ikke kan få den nødvendige arbejdskraft, selv om der er ledig arbejdskraft i området, hvad er så den væsentligste årsag, hvad er den årsag, vi altid bliver præsenteret for? Den er, at de pågældende ledige ikke har de fornødne kvalifikationer, og derfor har vi en forpligtelse til at indrette disse systemer på en sådan måde, at vi kan klæde disse mennesker på til at overtage netop de job, der nu måtte være.

Så skal jeg blot sige til hr. Frank Dahlgaard, at det altså ikke hjælper noget, at man indretter en folkeskole og et ungdomsuddannelsessystem på en sådan måde, at man siger, som hr. Frank Dahlgaard gør, at når det så er overstået, er verden gået i stå. Nej, verden går ikke i stå, og derfor siger vi i den socialdemokratiske folketingsgruppe: Uddannelse er en livslang proces.

(Kort bemærkning).

Jan Kjøpke Christensen (FP):

Det er jo sådan, at rigtige politikere som hr. Poul Erik Dyrlund og fru Elsebeth Gerner Nielsen har for vane, hvis man stiller et spørgsmål, så at komme med et modsørgsmål af samme art.

Jeg synes, det ville være mere på sin plads at komme med nogle konsekvensberegninger. Når man foreslår noget nyt, må der være konsekvensberegninger, og de konsekvensberegninger kan så stå i forhold til, hvordan det ville se ud, hvis de pågældende gik arbejdsløse. Så lad os få dem på bordet.

Det, der er galt, er jo, at de kurser, man laver i dag, er alt for specifikke, at de ikke er brede nok, og det vil sige, at mange af dem, der har været ledige i lang tid, faktisk bliver stillet dårligere, efter at de f.eks. har været på et AMU-kursus.

Jeg tænker her på Peter Jensens »Arbejdsmarkedssuddannelserne, evaluering af effekten på arbejdsløshed og løn«, Århus Universitet, 1991, hvorfra jeg citerer:

»En række arbejdsmarkedsforskere, der har undersøgt de såkaldt arbejdsmarkedssuddannelser, AMU, når ligefrem til det paradoksale resultat, at kursister med en forudgående høj ledighed stilles beskæftigelsesmæssigt ringere efter deltagelse i AMU-kurser.«

Det tyder på, at der er noget galt med disse uddannelser, og det, der er galt, er efter min klare opfattelse, at de er alt for specifikke.

Det, som hr. Poul Erik Dyrlund nævnte om samarbejdet mellem erhvervsskolerne, synes jeg var meget, meget tyndt. Hvorfor er disse systemer ikke sammenlagt? Ifølge hr. Poul Erik Dyr-